MEDALION

DĂNUŢ UNGUREANU

Actualul inginer stagiar de la I. E. Rovinari, născut la 28. X 1958, s-a impus încă de la prima sa lectură în cenaclul „Solaris”(1981), ca un talent autentic şi promiţător. Pe atunci student aI facultăţii de energetică de la Institutul Politehnic Bucureşti, scria texte de umor muşcător ale căror subiecte erau transpuse prin parabolă în zona anticipaţiei tehnico-ştiinţifice („Totul pentru om”, pamflet antibirocratic pe ipoteze ecologice, „În privinţa îmbrăţişărilor”, satiră socială vehementă atacînd xenofilia nejustificată a unora, hiperbolizată la nivel de turism intergalactic).

În urma progreselor evidente realizate în creatiile din ultimul an, a cîştigat premiul I la concursurile cîtorva întîlniri cu caracter naţional (Lugoj şi Craiova), premiul taberei de creaţie de la Strunga, precum şi premiul revistei „Cronica” la concursul Consfătuirii Naţionale a cenaclurilor de literatură de anticipaţie tehnico-ştiinţifică (Cluj 1984), îmbogăţindu-şi astfel palmaresul anterior (premiul III — Iaşi 1981, premii pentru scenariu şi colaj — Sibiu 1962), detaşîndu-se în plutonul fruntaş al tinerilor creatori de gen ce aspiră către performanţa volumului individual.

A mai publicat în „Almanahul Anticipaţia 1984” şi în revistele „Ştiinţă şi Tehnică”, „Mesaj comunist” şi „Helion”.

Trăsăturile caracteristice ale scrierilor sale de pînă acum îmi par a fi: avertismentul antirăzboinic („Metoda pentru chitară”, „Fragil”) distopia („Arborele cotit”, „Ameţeala”) precum şi experimentul liric mai mult cu

inducţie SF, sugerată subtil prin tehnici de scriitură rafinate, în această din urmă grupă fiind cuprinse textele sale cele mai valoroase, care-l diferenţiază frapant de ceilalţi amatori printr-o notă de originalitate ieşită din comun.

MIHAIL GRĂMESCU

PEDEAPSA

DĂNUŢ UNGUREANU

În ziua execuţiei sale Generalul avu sentimentul copleşitor al neputinţei. Avusese în mînă armate. Sute de mii de soldaţi, milioane. Adesea, cu un zîmbet discret în colţul gurii, îi plăcea să spună că ucisese stele. Ceea ce în mare parte era adevărat.

Zorii ceţoşi ai unei zile ce se anunţa mohorîtă pătrundeau încet printre gratiile subţiri ale celulei confortabile, conferind întregii scene un aer puţin dramatic. Generalul se sculă încet de pe patul extensibil şi se privi în oglindă. I-ar fi plăcut să întîlnească acolo trăsăturile frămîntate ale victimei, întruchiparea viziunii sale preferate, un martiriu tragic şi demn totodată. Ceea ce văzu însă, avu darul de a-l debusola puţin. Dormise bine în ultimele nopţi, nu făcuse efort şi avea încă un apetit care cu ani în urmă l-ar fi adus în pragul obezităţii. Din oglindă îl privea acum calm un bărbat de vîrstă mijlocie, uscăţiv, cu părul uşor încărunţit pe tîmple. De la înălţimea celor o sută şaptezeci şi şase de centimetri ai săi, Generalul îşi făcu o trecere în revistă destul de severă şi oftă mutîndu-şi privirea spre fereastra pe care se furişau acum ultimele umbre ale nopţii. Lucru ciudat, se simţi deodată liniştit, uşurat, de parcă o greutate imensă i s-ar fi ridicat de pe piept. Cu gesturi metodice îşi făcu toaleta şi-şi aprinse un trabuc mititel. Nori groşi de fum albăstrui îl învăluiră. „Am văzut destule la viaţa mea”, reflectă el parcă puţin înveselit.

La ora şase fără zece minute veniră să-l ia. Păreau destul de derutaţi, apoi condamnatul îşi dădu seama că nu sînt decît nişte bieţi oameni sculaţi cu noaptea-n cap pentru a îndeplini nişte formalităţi plicticoase. Şi, culmea, se simţi niţel înduioşat de soarta lor.

La şase şi cinci totul ar fi putut fi gata pentru ca micul grup să părăsească încăperea, dar gesturile lor nesigure îi întîrziară mai mult decît ar fi fost nevoie. Scos din sărite, preluă comanda şi cu o mînă sigură. îşi jucă magistral rolul, ultimul său rol. Trecînd pragul uşii metalice care nu scîrţîia deloc cum ar fi fost de dorit, Generalul aruncă o ultimă privire încăperii în care îşi petrecuse ultimele douăsprezece zile. Din această cauză se poticni îmbrîncindu-i pe ceilalţi, restabilindu-şi cu greu echilibrul. Dar nimeni nu zise nimic.

Aerul rece de afară îl ameţi pentru cîteva clipe şi Generalul se simţi cuprins de euforie. Privind în jur văzu arborii închisorii tunşi regulamentar, frunzele, cerul, norii grei de pîclă pîndindu-i fiecare gest. Văzu ferestrele zăbrelite, pereţii scorojiţi şi o băltoacă mare într-o scobitură a asfaltului. Simţi adierea răcoroasă care-i mîngîia încheieturile şi un iz necunoscut, prozaic. Ar fi vrut să le arate, să le spună, să-i facă atenţi, în fine, să-i determine să-i împărtăşească emoţia, dar, privindu-i, Generalul îi văzu pe unul dintre ei înăbuşindu-şi un mic căscat. Nu zise nimic şi-şi continuă drumul cu bărbia în piept, cu paşi mici, încercînd inconştient să imprime grupului o cadenţă,

Avusese în mînă armate. Ce ştiau ei...

La şase şi douăzeci ajunseră în mica piaţă unde geniştii improvizaseră scena ultimei apariţii a Generalului. Părea o construcţie destul de solidă, în ciuda economiei exagerate de material. Generalul se simţi mulţumit de competenţa băieţilor şi-şi promise să le păstreze un ultim gînd. Apoi îşi revizui părerea. Apropiindu-se, îl văzu pe cel căruia, fără îndoială, avea să-i adreseze ultimul său gînd. Şedea imobil în mijlocul platformei de lemn sintetic, cu picioarele depărtate, privindu-l. Tunica neagră de stofă aspră îi flutura uşor în boarea dimineţii. De sub gluga încreţită spre vîrf, ochii lui maţi, opaci, îl fixau cu intensitate pe General şi acesta, fără să se piardă cu firea, îşi continua investigaţia coborîndu-şi privirea pe paloşul greu de oţel care odihnea între mîinile caraghios de delicate, lipsite de protecţia unor mînuşi.

„De ce fără mănuşi?”, se trezi întrebînd Generalul care ar fi vrut ca totul să fie în regulă la propria-i execuţie, şi atunci micul grup se opri brusc, făcîndu-l să se poticnească din nou. Începu să bată tărăgănat o tobă, dar nevăzînd pe nimeni, Generalul îşi dădu seama că e doar o înregistrare.

„Surogat”, scuipă el scîrbit într-o parte, apoi se ruşină de gestul făcut. Cu toate acestea nimeni nu-l băgă în seamă. Un individ scund, cu chipiu, porni să citească un text neinteligibil, aşa cum se întîmplă mai întotdeauna. Generalul realiză că pentru moment a pierdut rolul principal şi se resemnă să-şi privească partenerul ultimului său joc. De sub glugă, ochii opaci continuau să-l fixeze. Apoi clipiră des.

Ceilalţi îl încadrau tăcuţi, imobili, doar cel cu chipiu îşi continua impasibil interminabilul monolog. Păreau cu toţii surzi ori cretini aşa cum priveau în gol, nepătrunşi. Generalul ridică din umeri plictisit. La urma urmei, execuţia, spectacolul în sine, adică, era oricum ratat.

— Mă aştepţi de mult? întrebă şi nu se miră prea tare înregistrînd lipsa de reacţie a celorlalţi.

— Nu, zice Omul negru. El însă, da, mai spuse, mîngîind cu un gest molatic lama scînteietoare de oţel.

Totul ar fi fost frumos, neasemuit de frumos, dar Generalul văzu firele galbene pornind din mîner, mascate de mîneca largă, a tunicii şi realiză dezamăgit banalitatea celor ce aveau să urmeze.

Îşi imaginase o lovitură seacă la rădăcina gîtului, o arteziană purpurie de sînge, ochi împăienjeniţi, buze livide murmurînd un ultim cuvînt pe care posteritatea se va căzni să-l descifreze. Trupul zbătîndu-se uşor şi încremenind pe vecie.

„Surogat”, îşi zise din nou. În loc de toate astea avea să aibă parte de cea mai curată şi mai decentă dintre execuţii. În momentul cînd lama îi va fi atins ceafa, dezintegratorul aflat sub platformă îl va transforma instantaneu într-o grămăjoară albă de cenuşă fină. Mai rămîneau tunica, scena de lemn, lama metalică scînteind. Simboluri. Doar simboluri.

„Am ucis stele, odinioară...”, gîndi.

— Ai iubit? îl întrebă din vîrful buzelor Omul negru.

Generatul se cutremură de oroare. Toate convenienţele erau călcate în picioare.

— Eu..., se înecă el în propria-i salivă... am fost...

Apoi se linişti.

— Ei bine, da, am iubit. În felul meu, dacă poţi pricepe asta. Am iubit de sute de mii de ori. De milioane de ori chiar. Mi-a fost drag fiecare străpuns, fiecare sfîrtecat, fiecare putrezit într-o baltă noroioasă. Dacă nu i-aş fi iubit, de ce mi-aş fi pierdut vremea cu ei?

Respiră zgomotos pe nas, ca un nechezat subţirel, victorios.

— Dar tu?

— Eu, răspunse Omul negru surprinzător de repede, eu n-am iubit niciodată. Poate doar pe el, uneori, mai zise, arătînd spre bucata strălucitoare de oţel, în fond e pîinea mea. Şi mă întrebam deseori dacă aş putea iubi Moartea ca pe o femeie. Da, dar ea mă încornora cu fiecare ins care-şi culca grumazul pe butucul meu. Nu e decît o tîrfă. Iar pe ei cum aş fi putut să-i iubesc din moment ce-mi făceau asta?

— Ce? se miră Generalul.

— Se culcau cu ea. Sub ochii mei...

Condamnatul ridică din umeri iritat. Avusese pe mînă armate. În spate, ceilalţi îşi terminaseră ritualul şi aşteptau acum calmi, imobili, cu un soi de respect care nu-i spunea nimic. Aşteptau ce?

„Vite!”, pufni Generalul şi bătu nerăbdător din picior.

— La urma urmei, ce-i cu toată mascarada asta? Am iubit, ai iubit, am

fost iubit, cui îi pasă? Eu sînt victima şi tăişul îl ţii tu. Regulamentar. Cine poate schimba ceva? Am avut în mînă...

— Am să-ţi spun o chestie, îl întrerupse blînd Omul negru.

În clipa aceea se petrecură simultan două lucruri, Generalul văzu clar cîteva frunze desprinzîndu-se de pe asfaltul murdar ca luate de vînt şi poposind cuminţi pe ramurile părăsite cu cîteva minute mai înainte. În acelaşi timp se simţi pătruns de un soi de ameţeală, de o învălmăşeală de gînduri şi senzaţii cum nu i se mai întîmplase vreodată.

— Spune-mi, zise.

— Aşa, continuă cel din faţa lui fără să dea vreo atenţie celor ce se petreceau în jur... Multă vreme ai crezut că cel mai rău lucru ce ţi se poate întîmpla de-a lungul unei vieţi este moartea. Ştiu, mai zise, simţind încercarea de protest a Generalului, nu te-ai temut niciodată de ea. Ai avut în mînă armate, sute de mii, milioane de vieţi, pe care le-ai jucat. Uneori ai cîştigat. Alteori ai pierdut. Ai avut vreodată sentimentul copleşitor al neputinţei? Ai simţit vreodată gustul greţos al inutilului?

Generalul îl înfruntă cu ochii pe jumătate închişi. I-ar fi frînt bucuros gîtul dacă nu s-ar fi temut că asta contravine flagrant rolului său de martir.

— Am să fiu cineva şi după ce am să mă culc cu ibovnica dumitale. Voi toţi veţi continua să alcătuiţi un morman jalnic de anonimi. Puturoşi şi jalnici. Viaţa mea adevărată va începe abia acum. Nu poţi ucide o legendă. Şi stelele pe care...

Omul negru îl întrerupse din nou. Cu mîna stîngă apucă vîrful măştii de catifea şi se descoperi încet. Generalul îşi privi îndelung propriul chip, trăsăturile dure, bărbăteşti, aşa cum le văzuse de dimineaţă în oglindă. Uitase să mai respire şi începu să se sufoce.

— În virtutea dreptului suprem cu care am fost investit te condamn aici şi acum să-ţi ispăşeşti pedeapsa prin **Ştergere.**

La ce ar mai putea să-ţi mai folosească moartea unor stele?

Din clipa următoare lucrurile se precipitară. Generalul se văzu încadrat din nou de micul său cortegiu în vreme ce umbrele reîncepură să se alungească. Soarele, abia răsărit dintre norii aţoşi, se întoarse din drum şi în cele din urmă dispăru înghiţit de zorii ceţoşi, mohorîţi. Generalul văzu păsările zburînd invers, apoi realiză că ei mărşăluiau de-a-ndoaselea spre corpul închisorii, într-o cadenţă perfectă. Mai apucă să vadă silueta neagră a purtătorului de paloş dispărînd după un colţ.

O oră mai tîrziu îi deschiseră larg poarta închisorii şi în vreme ce el privea nehotărît zecile de cărări dintre care trebuia să aleagă, puseră în funcţiune Maşina.

Pe o rază de o sută de ani lumină asupra abia înfiripatei sale legende se aşternu uitarea. Un amnezoemiţător de mare putere, lucrînd pe lungimea de undă a personalităţii Generalului făcu să dispară instantaneu din toate conştiinţele aflate în interiorul cercului uitării imaginea sa odinioară atît de vie. Efectul dozei administrate de infernala maşinărie căreia nu o dată Generalul însuşi îi apreciase eficienţa fu atît de categoric încît pînă şi cîinii pe care îl lovise cine ştie cînd în coaste, presupunînd că l-ar fi ţinut minte ca să i-o plătească mai tîrziu, îl uitară. Obiectele sau textele sau orice altceva ce ar fi putut constitui o dovadă cît de cît palpabilă a vertiginoasei sale existenţe fură subit lipsite de suportul ideatic ce le dădea o raţiune de a fi. Şi, încet, încet, se pierdură şi ele în uitare. Generalul rămase singur.

*

Începuse din nou să plouă, cu stropi mărunţi, lipicioşi. Dinspre sud se furişau aburi prelungi ca răsuflarea unor animale uriaşe.

Omul se opri nehotărît la răscruce şi-şi şterse fruntea spuzită de picături. Privi cu un ochi ager punctul mişcător care însufleţea pustietatea cîmpiei la capătul unuia dintre drumuri, aşteptă liniştit pînă ce acesta începu să crească, să-şi dezvăluie identitatea. Cînd ajunse lîngă el celălalt se dovedi a fi un bărbat scund, vînjos, căruia oboseala i se citea pe chip.

— Noroc! zise Generalul cu un ton ce s-ar fi voit prietenos. Spune-mi, te rog, care-i cea mai apropiată aşezare omenească?

Celălalt se scărpină în creştet bălăbănindu-se încoace şi-n colo ca şi cum întrebarea ar fi necesitat o deosebită încordare a minţii.

— Tortuma, zise. Da' nu-ş' ce dracu', cu ploaia asta e ceva cale pîn-acolo. Eşti străin?

— Nu mă recunoşti? răspunse Generalul întrebării printr-un alt semn de întrebare.

Omul se foi neliniştit, îngrijorat parcă.

— Nnnuuu... spuse, nu-mi amintesc să fi... Da' ia stai! Nu eşti tu ăla care umblă din colonie în colonie şi ghiceşte viitorul în rîurile chipului? Te-am văzut odată...

N-o nimerise. Generalul se închise dintr-o dată în el însuşi ca şi cum o lespede grea i-ar fi zăvorit ieşirea spre în afară.

— Cîtă cale e de aici pînă pe Pămînt? Şopti.

— De-aici? În glasul mărunţelului se putea citi neîncrederea. Vreo... două sute de ani lumină. Da' numai dacă te bagă mahării în seamă... Altfel... Hai, spune, nu eşti tu ăla care...

Se întoarse brusc, fără nici o legătură şi o porni zorit spre sud, ca să prindă ultimele spasme ale zilei ce murea. Generalul îi privi silueta ponosită, scăzînd treptat, devenind din nou un punct.

— Am avut pe mînă armate! strigă în urma lui ca un apucat. Şi am ucis stele...

Nimeni nu-i răspunse.

La ora şapte şi paisprezece minute intră pe porţile Tortumei. Merse drept înainte timp de vreo jumătate de oră fără ca cineva să-l întrebe ceva. La opt fără cinci intră în primul local întîlnit şi se îmbătă încet, metodic, cum nu mai făcuse niciodată în viaţa lui. Patroana, o femeie grasă, cu un neg pe nas, îi turna în răstimpuri în pahar. Mai tîrziu, după vreo săptămînă o cunoscu mai bine şi se însură cu ea.

Îşi amintea adesea păsările zburînd invers şi stelele ucise, printre care se găsise probabil şi a lui.

Muri la optzeci şi trei de ani, într-o dimineaţă, la orele şase şi douăzeci de minute.

TOTUL PENTRU OM

DĂNUŢ UNGUREANU

Domnule guvernator,

Cu deosebit respect vă aducem la cunoştinţă un fapt mai puţin obişnuit. Locuim aproape două sute de familii în careul nr. 4 pe care cu atîta pricepere îl guvernaţi de aproape doi ani. Nu credem că poate exista în altă parte o comunitate mai îndestulată şi mai fericită ca a noastră. Nimic nu tulbura seninul încîntător în care vieţuim în pace de atîta amar de vreme în careul strămoşesc. Ca să fim mai expliciţi, nimic nu ne-a tulburat pînă acum zece zile, mai precis pînă la data cînd, la graniţa cu careul 8, foarte aproape de rezervaţia de păsări mici, secţia a treia a Uzinelor pentru Fericirea Omului a început elaborarea unui nou produs. Este vorba de un nou praf, un stimulent supranumit după putinele noastre informaţii „Optim 200”.

Aşteptăm cu nerăbdare lansarea lui pe piaţă, însă reziduurile deversate în pîrîul naţional 814 care străbate careul nostru au provocat înmulţirea uimitor de rapidă a unei specii de gîndaci negri, inofensivi de altfel, dar foarte urît mirositori pe care profesorul D.C., biolog renumit, nu i-a putut identifica.

Nu acuzăm pe nimeni de nimic, domnule guvernator, vrem doar să aflăm, prin intermediul dumneavoastră, pentru care avem cele mai alese sentimente de stimă şi consideraţiune, dacă nu s-ar putea face ceva pentru dispariţia acestor vieţuitoare – destul de puţin agreabile. Vă mulţumim anticipat pentru intervenţia energică.

Ai dumneavoastră cetăţeni fideli din careul 4.

*

Domnule guvernator,

Ca răspuns la sesizarea dumneavoastră de ieri dimineaţă vă aducem la cunoştinţă următoarele:

Consiliul nostru, întrunit de urgenţă, a analizat din toate punctele de vedere „problema” supusă atenţiei dumneavoastră de către acel grup de cetăţeni aşa zişi „fideli”. Trecînd peste tonul provocator al plîngerii respectivilor, ţinem să subliniem oarecari inexactităţi strecurate în textul epistolei

lor. Aşa este, de exemplu, faptul că acei gîndaci nu aparţin unei specii necunoscute, ci sînt gîndaci de bucătărie, banali, într-o variantă puţin modificată. Ar mai fi şi altele, dar nu despre asta e vorba.

Excelenţă, analizînd toate aspectele chestiunii în cauză, Consiliul a apreciat că o operaţiune de anvergură lansată în vederea exterminării acestor nevinovate şi fatal inofensive creaturi ar costa enorm de mult, dezechilibrînd nefast bugetul guvernamental şi ameninţînd serios dezvoltarea industriei UFO pe teritoriile careurilor 8 şi 4.

Specialiştii noştri au apreciat, pentru a potoli spiritul de vrajbă al acelor cetăţeni, pe care ne abţinem să-i numim răuvoitori că ar fi mai convenabilă pulverizarea lor (a gîndacilor, desigur) cu viitorul nostru produs ZEFIR II aflat însă în stadiul de experimentare pe firele de iarbă.

Este un gaz inofensiv, foarte parfumat şi cu o acţiune garantat binefăcătoare asupra sistemului nervos. Cereţi la orice magazin noul produs ZEFIR II al UFO!

Operaţiunea de pulverizare va începe peste 5 zile.

Sperăm că sîntem în asentimentul dumneavoastră, domnule guvernator, şi vă asigurăm de sprijinul nostru devotat în acţiunile dumneavoastră viitoare.

Cu infinită consideraţiune
Direcţiunea UFO

*

Domnule guvernator,

Ne-am luat încă o data permisiunea de a vă răpi din timpul dumneavoastră extrem de preţios pentru a vă ţine la curent cu evoluţia situaţiei expuse de noi într-o sesizare anterioară.

Vă cerem nenumărate scuze pentru acest lucru.

Aşa cum a promis preaonorabila conducere a UFO, s-a declanşat, la cîteva zile după intervenţia dumneavoastră, operaţiunea de pulverizare a gîndacilor de bucătărie cu ZEFIR II, minunatul produs pe care sperăm din toată inima să-l găsim cît mai curînd cu putinţa în magazine.

Într-adevăr, excelenţă, ZEFIR II, aşa cum ne-au informat specialiştii, este o adevărată desfătare a simţului olfactiv. În plus, minunatul gaz a avut, aşa cum se preconiza, o acţiune extrem de binefăcătoare asupra sistemului nervos. De cîteva zile, în mica noastră comunitate a dispărut orice discordie, invidia a cedat definitiv locul dragostei pentru aproape, izolarea a fost înlocuită irevocabil cu solidaritatea. Luînd în considerare toate aceste

lucruri minunate considerăm total lipsite de importanţă cele cîteva schimbări suferite de simpaticii noştri convieţuitori. Culoarea lor a deviat spre verde, iar dimensiunile lor s-au triplat. Mai putem menţiona că ei sînt acum practic invulnerabili datorită unei cruste de duritatea oţelului care îi acoperă în întregime. Dacă mai punem la socoteală şi semnalele nostime, ascuţite, pe care le emit o data la zece secunde, avem nişte jucării minunate pentru timpul liber al copiilor noştri. Trăiască pacea între vieţuitoare!

Domnule guvernator, noi, de fapt, vrem să vă rugăm să interveniţi pe lingă UFO pentru a acţiona astfel încît aceste mici miracole ale naturii să-şi înceteze semnalele măcar cîteva ore pe timpul nopţii, timp în care mare parte dintre noi ar putea medita în linişte la fericirea omului de a se integra pînă la perfecţiune în lumea minunată a vieţuitoarelor. Vă mulţumim încă o dată.

Cu tot respectul, cetăţenii careului 4.

*

Excelenţă,

Intervenţia dumneavoastră pe lîngă guvernatorul careului 8, petrecută acum patru zile, a produs consternare şi, în general, o impresie destul de neplăcută pentru membrii Consiliului nostru de administraţie. Oare nu există probleme mult mai importante care să reţină atenţia excelenţei Voastre decît insinuările răutăcioase ale unui grup minoritar de persoane care se autointitulează într-un mod cu totul eronat grup de cetăţeni?

Oare nu ştiu aceşti maniaci ai reclamaţiilor, oare excelenţa voastră nu e în cunoştinţă de faptul că brava opinie publică e alături de noi, cei porniţi cu devotament dezinteresat şi spirit de sacrificiu pe calea obţinerii fericirii absolute pentru om?

Biroul nostru legislativ şi de investigaţii ne informează că ar fi pur şi simplu o bagatelă ca aceşti răuvoitori să poată fi puşi la respect de către braţul necruţător al legii în cel mai scurt timp cu putinţă. Dumnealor vor dori în viitorul apropiat să dezlănţuim un adevărat război împotriva acelor nevinovate creaturi cărora ei înşişi într-un inexplicabil acces de sinceritate le recunosc lipsa de agresivitate, farmecul natural şi o oarecare utilitate în viaţa cotidiană a comunităţii.

Nu vom recurge la măsuri drastice menite să ne protejeze drepturile elementare înscrise în sfînta Constituţie pe care şi dumneavoastră personal aţi votat-o.

Nu. Vom da încă un exemplu de tărie morală. Vom arăta că acţiunile

noastre se află deasupra oricărei calomnii. În şedinţa extraordinară a Consiliului s-a hotărît, cu patru voturi contra trei, eradicarea bieţilor gîndaci cu emiţătorul de radiaţii Rad-A, ultima senzaţională descoperire a laboratoarelor noastre din careul nr 12. Efectul garantat al acestor radiaţii inofensive va fi încetarea definitivă a oricărui semnal emis de către respectivii (gîndaci).

Sperăm însă din toată inima ca aceasta să fie ultima oară cînd vom fi siliţi să recurgem la cele mai moderne descoperiri ale noastre pentru a satisface capriciile bolnăvicioase ale unor mici minorităţi de obsedaţi.

Cu stimă
Consiliul suprem UFO

*

Guvernatorului careului nr.4

Domnule,

Situaţia a luat un aspect mai mult decît dramatic!

Aceşti „inofensivi”, aceşti „nevinovaţi”, aceşti „bieţi” gîndaci de bucătărie au atins proporţiile înfricoşătoare ale unui om ceva mai mic de statură. Cetăţenii aflaţi pe străzile urbei noastre se împiedică de ei la tot pasul. E adevărat ca miros foarte frumos şi că sînt lipsiţi de orice manifestare sonoră, însă comportamentul lor devine din ce în ce mai agresiv. Ieri, mi s-a semnalat o încercare, din fericire nereuşită, de sechestrare a unuia dintre cei douăzeci şi cinci de cetăţeni care şi-au asumat voluntar sarcina de a supraveghea îndeaproape aceste oribile creaturi. Sărmanul om abia a scăpat folosind mijlocul mai puţin obişnuit vremurilor noastre, al fugii. Mai multe mărturii demne de crezare pun în vedere că aceşti adevăraţi invadatori, ale căror membre vicioase au căpătat, în urma iradieri, tot felul de accesorii ciudate, încearcă să alcătuiască la marginea capitalei o bază de aprovizionare, lucru care ne face să ne gîndim cu îndreptăţită îngrijorare la integritatea avutului nostru. Vă implorăm, domnule, luaţi măsuri cît mai e timp pentru a redresa această situaţie nefirească, pentru a pune capăt acestui adevărat coşmar

Cu respect,
D C., biolog

*

Ediţie specială!

Ca urmare a tot mai numeroaselor zvonuri existente în legătură cu o presupusă invazie a gîndacilor de bucătărie din careul nr. 4, conducerea careului 16 (rezervat mijloacelor mass-media) a hotărît să recurgă la un procedeu mai demodat de culegere a informaţiilor, deplasînd la faţa locului un grup alcătuit din cei mai buni corespondenţi ai noştri. Grupul format din treizeci de ziarişti, aflaţi sub conducerea renumitului Flash, a pornit astăzi de dimineaţă în direcţia careului nr. 4, la orele 11. Legătura radio s-a întrerupt fără nici o cauză aparentă. Controlul emisiunilor radio de la care se obţinuse o aprobare specială pentru această legătură nu a detectat nici o urmă de bruiaj şi nici o defecţiune a aparaturii din dotare.

La orele 14 grupul de ziarişti a revenit la bază.

Apelul nominal a relevat lipsa a 8 dintre oamenii noştri despre care nu se ştie deocamdată nimic. Alţi patru, printre care şi redutabilul nostru Flash, se găsesc în prezent sub îngrijirea atentă a unei comisii de medici, acuzînd grave tulburări psihice. Din relatările celor valizi se pare că circa 60% din teritoriu careului nr. 4 se află sub controlul monştrilor care au blocat toate căile şi îi împiedică pe cetăţeni să îşi părăsească locuinţele. Guvernatorii careurilor nr 8, 4 şi 12 au instituit starea de asediu Vom reveni în curînd cu amănunte.

*

Cetăţeni,

Vă vorbeşte guvernatorul careului nostru. Nu va lăsaţi cuprinşi de panică. Situaţia este neplăcută dar nu disperată. Nu vă lăsaţi amăgiţi de zvonuri mincinoase!

În această clipă către careul nostru se îndreaptă detaşamente ale Gărzii naţionale precum şi grupuri de comando special instruite să facă faţă unor asemenea situaţii. Vă rog să aşteptaţi în linişte intervenţia lor şi să nu întreprindeţi acţiuni nesăbuite care ar putea periclita succesul operaţiunilor desfăşurate pentru eliberarea noastră.

Dreptatea este de partea noastră!

Sper din toată ini...

Cetăţeni,

Vă vorbeşte reprezentantul unor fiinţe superioare vouă, cărora le-aţi dat numele ciudat şi destul de greu de reţinut de „gîndaci de bucătărie”.

Sînteţi somaţi să vă părăsiţi muşuroaiele în termen de un ciclu solar. Vă veţi îndrepta în linişte, fără nici un obiect asupra voastră, către punctele de triere înfiinţate la graniţa cu careul nr. 12.

Orice încercare de sustragere sau de revoltă se pedepseşte cu exterminarea!

Orice discuţie sau încercare de comunicare în timpul deplasării se pedepseşte cu exterminarea! Orice obiect descoperit asupra voastră atrage după sine exterminarea imediată!

Ascultaţi şi vă supuneţi! În momentul de faţă careul este controlat de noi în proporţie de 99,6%. Cele 0,4 procente care mai rezistă pentru puţină vreme sînt uzinele de la graniţa cu careul 8, UFO. Nu aşteptaţi ajutor din afară. Ascultaţi şi supuneţi-vă! Cei trimişi pentru a vă salva au făcut cale întoarsă, neputînd răzbate prin centurile de protecţie sporită cu care am încercuit careul vostru. Ascultaţi! Va garantăm viaţa în schimbul supunerii totale. Supuneţi-vă!

*

Ediţie specială!

Înfruntînd condiţiile grele ale ilegalităţii, ziarul nostru revine, aşa după cum a promis, cu amănunte privind evoluţia situaţiei din careul nr. 4. Catastrofala stare de lucruri s-a extins între timp asupra careurilor 8, 12, 16 şi 22 şi ameninţă în viitorul apropiat careurile 14, 18 şi 44.

Dacă ar mai putea fi vorba de o glumă în situaţia actuală, am putea observa ciudata pasiune a monstruoaselor creaturi pentru numerele cu soţ.

Toate încercările guvernului de a pune capăt definitiv expansiunii vertiginoase a invadatorilor s-au soldat pînă în prezent cu eşecuri. Utilizînd tehnici necunoscute deocamdată, ei au instalat centuri de protecţie care îi fac invulnerabili. Se zvoneşte că aceste teribile arme se vor extinde asupra fiecăruia dintre indivizii coloniilor lor.

Aşa după cum sîntem informaţi, corporaţia UFO, pe care numeroşi răuvoitori instigaţi probabil de elementele trădătoare strecurate printre noi o acuză încă de a fi declanşat prin activitatea ei catastrofa, continuă să ţină piept în mod eroic invaziei. Este după părerea noastră o aberaţie. Consiliul UFO, baricadat împreună cu cîteva zeci de lucrători şi laboranţi în sediul secţiei a III-a de lîngă rezervaţia de păsări mici, a reuşit cu mari sacrificii să ne informeze că pregăteşte, ca o ultimă încercare de eliberare, utilizarea bombei cu bioseptori, ultima descoperire a laboratoarelor UFO, creată pe cît se pare pentru dezinfectarea răsadurilor de ridichi de lună.

Din păcate, ne-a parvenit la ultima oră ştirea ca utilizarea bombei cu bioseptori nu a avut ca efect decît apariţia unor fosforescenţe verzui pe antenele monştrilor despre care se bănuieşte că ar avea proprietăţi electrice.

Ca răspuns la acţiunea celor de la UFO, invadatorii au ameninţat că, dacă în termen de 48 de ore nu va înceta rezistenţa, vor provoca pe linia de joncţiune 183 care marchează graniţa dintre careurile nr. 4 şi 8 un cutremur de pămînt de gradul 7 care va avea drept consecinţă dispariţia totală a sediului secţiei a treia a UFO.

Vă vom ţine la curent în continuare, înfruntînd, aşa după cum am mai spus, condiţiile vitrege ale unei primejdioase ilegalităţi.

Atenţiune cetăţeni! Distrugeţi acest număr de îndată ce l-aţi citit şi memorat!

*

Excelenţei sale, domnului guvernator al careului nr. 4.

Domnule guvernator,

Vă rugăm să primiţi în numele tuturor cetăţenilor careurilor eliberate, precum şi al nostru personal, al Consiliului suprem al UFO, cele mai sincere felicitări pentru clipa minunată pe care o trăiţi alături de noi.

Într-adevăr, libertatea rămîne lucrul cel mai de preţ de pe pămînt şi fericirea de a o avea nu poate fi egalată cu nimic altceva. Sîntem cu atît mai fericiţi s-o spunem cu cît, lăsînd la o parte modestia, vîntul libertăţii a început să bată dinspre noi, cei de la UFO.

Nu mai e nici un secret pentru nimeni că datorăm normalizarea vieţii de toate zilele domnului V.D., care ne-a rugat dintr-un admirabil simţ al modestiei să nu-i dezvăluim numele întreg. Acest brav cetăţean al societăţii noastre, acest demn al luptătorilor pentru independenţa careului nr. 4, un om de o seducătoare simplitate, a acţionat voluntar, primejduindu-şi viaţa, în slujba idealurilor de care e animat. El a elaborat de unul singur miraculoasele pastile care, după cum ştiţi, au fost ulterior încorporate în hrana monstruoaselor creaturi. Gurile rele susţin că formula acestor pastile era cunoscută cu mult timp în urmă de către predecesorii noştri sub numele, absolut ridicol, de DDT.

Este o încercare disperată a unui grup minoritar care nu vrea să recunoască meritele specialiştilor noştri, fantezia şi inspiraţia lor binefăcătoare, în cercetarea de zi cu zi.

După cum aţi fost înştiinţat, foştii noştri tirani se ascund în prezent în

gurile de canalizare şi prin crăpăturile duşumelelor, reduşi la dimensiunile jalnice ale unor gîndaci de bucătărie. Pe deasupra, nenorociţii de ei, au căpătat din nou mirosul acela oribil.

Este o mare victorie a noastră! De aceea vă propunem, domnule guvernator, să daţi ordinul de încetare a urmăririi acestor vieţuitoare fără raţiune şi să acţionăm într-o strînsă cooperare pentru atingerea fericirii desăvîrşite a fiinţei umane. De altfel, laboratoarele noastre şi-au reluat activitatea şi elaborează în prezent noi produse minunate, garantate, binefăcătoare. Cereţi cu încredere la orice magazin produsele UFO. Vă felicităm încă o dată Excelenţă şi vă asigurăm de respectul şi consideraţiunea noastră veşnică!

CONSILIUL SUPREM
AL CORPORAŢIEI UFO